

HỒ PHỈ HAI MƯỜI BA TRONG TỔ MIẾU HỒ LANG ĐẢ BẠI THIÊN NAM

Hồ Phỉ nói mấy câu này khiến bọn hương thân sợ bỏ vía vội co mình lùi vào đám đông không dám nói gì nữa.

Giữa lúc nhốn nháo, ngoài cửa miếu có tiếng sức lạc huyền não. Một lũ người chạy vào.

Người đi trước thân thể cao lớn, mình mặc áo đoạn màu đồng tỵ. Hấn đưa hai bàn tay gạt một cái. Bảy, tám người trên điện liền bị té xuống lăn ra xa mấy thước.

Hồ Phỉ thấy người này khí thế uy mãnh lại thái độ ngang tàng, liền lẩm bẩm :

-Ha ha ! Chính hấn đã đến rồi !

Chàng đưa mục quang nhìn đại hán từ đầu xuống chân, lại từ gót chân lên đến đầu.

Đại hán là một lão già chừng ngoài năm chục tuổi, môi trên để ria mép đã đốm bạc. Cổ tay mặt đeo một đôi vòng ngọc. Tay trái cầm cây tẩu màu biếc. Hiển nhiên là một tay đại hương thân ăn ở cực kỳ sung sướng và rất giống một tên ác bá trong võ lâm ngôi nhà để chia tang vật. Có điều chân lão bước ngưng trọng, cặp mắt rất oan nghiêm. Hiển nhiên là tay võ nghệ cao cường.

Đại hán này chính là Nam Bá Thiên Phụng Thiên Nam, chưởng môn phái Ngũ Hồ.

Phụng Thiên Nam đang ăn yến bồi tiếp hai thị vệ nghe gia nhân liên tiếp về báo cáo là có người đại náo tửu lâu, đường phố, đồ trường. Lão không muốn để mất uy danh trước mặt bọn Ngự Tiên thị vệ, toan bỏ mặc không lý gì đến. Lão cho là chuyện nhỏ nhặt này bọn thủ hạ cũng đủ đối phó. Sau hấn nghe nói con bị bắt đưa đến Bắc Đệ miếu để mổ bụng mới lật đật chạy tới.

Lão tưởng một tay đối đầu ghê gớm nào đến tầm cừ, ngờ đâu lão vừa ngó thấy Hồ Phỉ thì chỉ là một gã thiếu niên quê mùa chưa từng quen biết.

Lão chưa nói gì đã cúi xuống toan ôm con dậy.

Hồ Phỉ nghĩ thầm :

-Lão này có vẻ cuồng ngạo lắm. Hấn coi ta không vào đâu.

Chàng chờ Phụng Thiên Nam cúi xuống rồi phóng chưởng đánh vào sau lưng lão.

Phụng Thiên Nam không quay lại chỉ xoay tay bên trái gạt bàn tay đối phương.

Chát một tiếng. Hai chưởng đụng nhau. Người Phụng Thiên Nam lão đảo, xuýt nữa té xuống đè lên mình Phụng Nhất Minh. Bây giờ lão mới biết chàng thiếu niên quê mùa này quả là tay kinh địch.

Lão đành bỏ con đờ tay mặt lên đánh vào sau lưng Hồ Phi.

Hồ Phi thấy lão biến chiêu rất thần tốc, quyền đánh như gió. Quả là một thân thủ danh gia. Chàng cầm đao chém xuống nắm tay lão.

Nhát đao này tuy mãnh liệt Phụng Thiên Nam chỉ rút tay một cái là tránh được ngay nhưng Phụng Nhất Minh nằm ngang dưới đất, lão rút tay về chẳng khác gì lại để cho con hứng lấy nhát đao tất phải mất mạng.

Trước tình trạng nguy cấp này, Phụng Thiên Nam ứng biến cực kỳ mau lẹ. Lão kéo tấm dạ cá ở cái bàn trước thần đàn hát lên đón đỡ chiêu đao.

Hồ Phi la :

-Giỏi lắm !

Chàng vươn tay trái lên chụp lấy một tấm dạ cá. Cả hai người cùng kéo mạnh. Bỗng nghe đánh " rắc " một tiếng. Tấm dạ cá gãy ngay khúc giữa thành hai đoạn.

Bây giờ Phụng Thiên Nam không dám coi thường nữa. Lao vội nhảy lùi lại nửa trượng.

Một tên đệ tử đưa cây Hoàng Kim Côn vào tay lão.

Cây côn dài đến tám thước, đường kính rộng một tấc rưỡi. Toàn thân đúc bằng vàng. Có thể nói là một thứ binh khí nặng nhất và sang nhất của nhà hào phú trong võ lâm.

Phụng Thiên Nam vung cây kim côn lên trỏ vào Hồ Phi nói :

-Các hạ là môn hạ của ai ? Phụng mỗ có chỗ nào đắc tội với các hạ xin cho hay ?

Hồ Phi đáp :

-Tại hạ có miếng thịt phụng hoàng bị lệnh lang ăn vụng mất. Phải mổ bụng gã ra để coi cho rõ mới được.

Phụng Thiên Nam nhờ cây Thục Đồng Côn mà khắp tỉnh Lĩnh Nam không ai địch nổi. Lão mới sáng lập ra phái Ngũ Hổ và định cư ở trấn Phật Sơn. Sau lão đại phát tài mới đúc cây Hoàng Kim Côn để thay cho cây Thục Đồng Côn.

Những cây côn các võ gia thường dùng bao giờ cũng chống xuống là ngang bằng lông mày nên kêu bằng Tề Mi Côn để xoay xử cho vừa. Cây ngắn không tới năm thước, cây dài cũng chỉ hơn sáu thước là cùng. Cây côn của Phụng Thiên Nam dài đến tám thước mà hoàng kim lại nặng gần gấp đôi sắt thép.

Phụng Thiên Nam nhờ tỷ lực hơn người, vung côn ra trong phạm vi hai trượng ánh vàng rực rỡ. Quả là lợi hại vô cùng.

Lão nghe Hồ Phỉ nói vậy biết là vụ này không thể dàn xếp ổn thỏa được. Lão vung côn lên rung hai cái, đầu cây côn quạt tắt hai ngọn nến trên thần đàn. Lão lớn tiếng :

-Tại hạ trước nay chỉ kết giao bằng hữu, chưa từng được quen biết tôn giá. Tội gì mà tôn giá vì một đứa con nhỏ nhà cùng nghèo mà làm tổn thương đến nghĩa khí giang hồ ? Chúng ta là bạn hay thù thì tùy ở nơi tôn giá quyết định.

Nên biết kim côn là một thứ khí giới cực kỳ trầm trọng thế mà lão rung đầu côn quạt tắt được hai cây nến. Điều ở chỗ không đụng vào để cho cây nến phải sức mẻ mà đế đèn cũng không rung động. Thủ pháp của lão chuẩn đích hiểm có.

Câu nói của Phụng Thiên Nam uyển chuyển mà cứng rắn cốt để cho Hồ Phỉ biết rằng mình không phải hạng kém cỏi đừng có giây vào. Lão cùng mong chàng rút lui êm thấm là hay hơn hết.

Hồ Phỉ hỏi :

-Phải rồi ! Các hạ nói đúng lắm. Chỉ cần các hạ cắt một miếng thịt phụng hoàng trả lại là tại hạ lập tức rũ áo đi ngay. Như vậy có được chăng ?

Phụng Thiên Nam sa sầm nét mặt lớn tiếng :

-Nếu vậy chúng ta chỉ còn đường dùng binh khí để phân cao thấp.

Dứt lời, lão cầm côn nhảy vào sân.

Hồ Phỉ đẩy Phụng Nhất Minh vào trong, cầm thanh đao xuống bên mình gã quát :

-Người mà bỏ trốn thì lão già nhà người phải thường mạng.

Chàng chạy ra tay không hô lớn :

-Lão gia đây không đổi họ cũng chẳng đổi tên. Đại danh của lão gia là Sát Quan ẩu lại Bạt Phụng Mao. Không nhỏ được lông phụng thì nhỏ mấy cái lông dít con gà con vịt thối tha cũng được. Hai vị hãy coi cho rõ.

Chàng nói rồi đột nhiên vươn tay trái ra nắm lấy đầu côn.

Phụng Thiên Nam biết bản lĩnh chàng rất lợi hại, lão lẩm bẩm :

-Gã đã khoe tài không dùng đao kiếm thì không thể trách ta được.

Lão lại thấy chàng vươn tay toan đoạt binh khí và coi lão chẳng vào đều liền vung côn ra chiêu Khu Vân Tảo Nguyệt quét ngang vào đầu chàng.

Chiêu này tuy quét ngang làm chủ nhưng về sau vừa điểm vừa đánh có khều có móc. Vì thế mà có câu " Đơn đầu, song đầu, chiến đầu. Đầu đầu thị đao. Chính đầu trắc diện, bối diện. Diện diện giai linh ". Đây là một côn pháp thượng thặng trong võ học.

Hồ Phỉ chuyển mình theo côn, đánh lại một chưởng.

Mọi người nín thở ngưng thần theo dõi cuộc địch đấu.

Bọn thuộc hạ của Phụng Thiên Nam tuy đông người nhưng chưa được chỉ thị của lão nên không dám xông vào trợ chiến. Vả lại hai người tung nhảy như gió, bọn ngoài võ công kém xa, có muốn trợ chiến cũng chẳng biết ra tay vào chỗ nào.

Cuộc ác đấu đang lúc khùng khiếp thì ba người từ cửa miếu tiến vào.

Người đi đầu là một phụ nhân đầu tóc tán loạn, đầy mình những máu. Chính là Chung Tứ Tẩu.

Mụ vưng đập đầu vừa bò vào. Hai người theo sau là Chung A Tứ, chồng mụ và Chung Tiểu Nhị, con mụ.

Chung Tứ Tẩu vẫn quỳ dưới đất nhìn Phụng Thiên Nam đập đầu không ngớt. Mụ cười la lên :

-Phụng lão gia ! Lão gia là người đại nhân đại nghĩa. Bắc Đế gia phù hộ cho lão gia phước nhiều lộc lắm, con cháu đầy đàn. Bắc Đế gia lại phù hộ cho lão kim ngọc mãn đường quanh năm phát đạt. Gã Tiểu Tam, con của tiểu phụ đã làm cáo trạng kiện tới Diêm Vương nhưng Diêm Vương gia bảo lão gia đại phú đại quý, hưởng phúc vô cùng.

Mụ điên điên khùng khùng vừa quỳ vừa lạy chọt khóc chọt cười.

Chung A Tứ nét mặt xám xanh không nói một lời.

Phụng Thiên Nam mới chiết chiêu cùng Hồ Phỉ một hợp đã lâm vào thế kém. Cây kim côn vung lên thành vòng tròn mỗi lúc một nhỏ. Lão lại thấy Chung Tứ Tẩu đỡ khôn đỡ dại quỳ trước mặt mình thành ra tâm thần bối rối.

Lão biết còn chiến đấu nữa tất bị đại bại khó bề thu thập liền vận kinh lực vào hai bàn tay sử chiêu Dương Mi Thổ Khí đánh vào hàm dưới Hồ Phỉ.

Nhát côn này kinh phong rít lên, kim quang loá mắt. Hồ Phỉ không né tránh cũng không lùi lại, vươn tay đoạt lấy kim côn.

Phụng Thiên Nam vừa kinh ngạc vừa mừng thầm nghĩ bụng :

-Gã định chụp kim côn của mình thì dù cánh tay đúc bằng sắt cũng phải gãy tan. Lão liền vận nội lực xuống cổ tay, sức đánh càng mạnh.

Bàn tay Hồ Phỉ bám vào đầu côn khế đẩy một cái rồi cong ngón tay lại nắm chặt lấy.

Phụng Thiên Nam phát huy công lực đã luyện trên ba chục năm vội sử chiêu Thương Đạo Hạ Kiếp tiếp theo là chiêu Phiên Thiên Triệt Địa dùng luồng ngoại kinh cương mãnh giựt lại.

Hồ Phỉ la lên :

-Nhỏ lông con gà thối tha rồi !

Hai tay chàng từ ngoài đưa vào trong bóp lấy cổ họng lão.

Không hiểu chàng di động thân hình thế nào mà vừa giật vừa chụp lại thuận đà tiến đánh môn hộ.

Cây kim côn của Phụng Thiên Nam vung ra ngoài rồi dĩ nhiên không đánh được chàng.

Phụng Thiên Nam sợ quá vội cúi đầu xuống đồng thời đưa tay ra giữ lấy cổ.

Hồ Phỉ dùng tay trái khẽ đập vào đầu đối phương rồi lột mũ lão ra. tay trái chụp lấy búi tóc lão la lên :

-Phát chưởng này tạm thời chưa hạ sát các hạ.

Tay trái chàng nắm búi tóc của lão rồi hai tay giựt mạnh ra hai bên một cái.

Một tiếng " ối " vang dội. Búi tóc lão đứt thành hai đoạn.

Phụng Thiên Nam sợ tái mặt, vội nhảy lùi lại.

Hồ Phỉ lại giơ tay mặt lên. Cái mũi của Phụng Thiên Nam bay ra chụp trúng vào con rắn đá.

Chàng lại tiến lên hai bước phóng chưởng đánh vào đầu cobn rùa đá ghềnh cổ lên.

Choang một tiếng. Tia nước bắn tung tóe. Đầu con thạch quy bị đứt tủy cổ rớt xuống ao nước.

Hồ Phỉ nổi lên tràng cười ha hả. Chàng cầm mớ tóc dài của Phụng Thiên Nam quấn vào đầu con rùa đó. Hai chân chàng phủ bụi trên mình cười hỏi :

-Còn đánh nữa hay thôi ?

Bọn người bàng quan thấy Hồ Phỉ phô trương thân thủ như vậy đều sợ hãi tái mặt.

Phụng Thiên Nam biết phát chưởng vừa rồi quả chàng đã lưu tình, không thì chưởng lực đánh gãy đầu con thạch quy mà đánh vào đầu lão thì còn chi là tánh mạng ?

Nhưng lão nghĩ tới Hồ Phỉ lấy búi tóc mình quấn lên đầu rùa, lấy mũ đội đầu rắn là một điều kỳ sĩ đại nhục, còn nhịn làm sao được ?

Lão liền múa kim côn ra chiêu Thanh Long Quyển Vi quét mạng một cái.

Lúc này lão đánh liều mạng chứ không giữ thân phận chưởng môn tử võ cùng người.

Hồ Phỉ bụng bỏ dạ :

-Thằng cha này hoành hành tác tộ đến cùng cực, bữa nay mà ta không làm cho hấn mất hết thể diện thì không giải được mối thù oan khí cho người trấn Phật Sơn,

Chàng thấy uy lực cây kim côn có gia tăng nhưng côn pháp đã kém bề linh động. Chàng dùng tay không đỡ gạt mấy chiêu rồi thấy lão sử chiêu Thiết Ngưu Canh Địa đánh tới. Chàng liền đứng xoạc chân ra, chờ đầu côn quét xuống đất liền dẫm chân lên.

Phụng Thiên Nam vội vận kinh giựt lại. Hồ Phỉ cử động rất mau lẹ, thấy chân phải rung động liền đạp chân trái lên mình côn, đập mạnh một cái.

Phụng Thiên Nam không nắm chắc được nới hai tay ra, cán côn tốt xuống đập trúng mu bàn chân phải lão làm gãy ra hai cái xương nhỏ.

Lão đau quá, mặt vàng như nghệ nhưng chỉ nghiêng răng chịu đựng chứ chẳng rên la một tiếng. Lão đưa hai tay chấp đở sau lưng dõng dạc lên tiếng :

-Tại hạ học nghệ chưa tinh, các hạ muốn giết muốn mổ thế nào tùy ý.

Chung Tứ Tẩu vẫn đập đầu lão không ngớt. Mụ vừa khóc vừa la :

-Đa tạ Phụng lão gia đã thành toàn cho nhà tiểu phụ. Tiểu Tam quả đã ăn vụng thịt ngỗng của lão gia.

Hồ Phỉ thấy Phụng Thiên Nam bị thua nhục nhã như vậy, không muốn hành hạ lão nữa nhưng lại thấy thảm trạng của Chung Tứ Tẩu thành người điên khùng, cùng những vết máu trước thần đàn, chàng nghĩ tới Phụng Thiên Nam ngoài vụ này nhất định còn nhiều điều tàn ác, không thể buông tha một cách khinh suất.

Chàng liền sấn sổ bước tới chụp lấy lưng Phụng Nhất Minh giơ lên, nhổ thanh đao cắm dưới đất rồi quay lại ẻo Phụng Thiên Nam :

-Phụng lão gia ! Giữa tại hạ và lão gia chẳng có thủ oán gì nhưng lệnh lang ăn cắp miếng thịt phụng hoàng của tại hạ thật là vô lý. Những người ở trấn Phật Sơn đều bênh vực gã. Nỗi oan của tại hạ khó mà biện minh được, đành phải mổ bụng lệnh lang để liệt vị coi cho biết rõ.

Dứt lời chàng đưa mũi đao khá mạnh rạch vào bụng Phụng Nhất Minh. Trên làn da trắng như tuyết lập tức ứa máu.

Phụng Thiên Nam dĩ nhiên làm lắm điều tàn ác nhưng cũng có khí phách hán tử giang hồ. Lão bị bại dưới tay Hồ Phỉ rồi mà vẫn cứng cỏi không để mất thân phận một vị chưởng môn. Nhưng bây giờ thấy thằng con yêu độc nhất sắp bị thảm họa mổ bụng moi gan, bất giác bao nhiêu oai phong mất hết, hào khí tiêu hao. Lão la lên :

-Hãy khoan !

Rồi đoạt lấy một thanh đơn đao của người đứng bên.

Hồ Phỉ cười hỏi :

-Lão gia còn chưa chịu phục, muốn đánh một trận nữa chẳng ?

Phụng Thiên Nam vẻ mặt sầu thảm đáp :

-Phụng mỗ mình làm mình chịu, đã hành động tội lỗi để tôn giá ôm mối bất bình. Cái đó không liên quan gì đến nhục nhi. Phụng mỗ jkhông dám sống nữa, chỉ cầu tôn giá tha mạng cho thằng con.

Lão nói rồi vung đao toan đâm vào cổ tự vẫn.

Bỗng nghe người trên rường nhà hô lớn :

-Phụng đại ca ! Làm thế không được.

Nguyên là đại hán to lớn hai tay bám lấy rường nhà người đeo tên.

Phụng Thiên Nam cười lạt một tiếng vung đao chém liền.

Mọi người giật mình kinh hãi nhưng chẳng ai dám ngăn cản.

Thanh đơn đao những lướt qua cổ thì lập tức máu chảy đương trường, thây nằm lăn trong cổ miếu.

Đột nhiên mấy miếng veo véo rít lên. Một môn ám khí từ ngoài cửa điện ở trên cao chênh chéch bắn vào.

Keng một tiếng. ám khí đưng vào đơn đao làm cho trệch đi nhưng cũng vạch thành một vết thương trên vai bên trái của lão, máu chảy đầm đìa.

Hồ Phỉ định thần nhìn lại ám khí thì chính là một cành ngân thoa cài trên đầu phụ nữ.

Khí lực của Phụng Thiên Nam rất mạnh mà cây kim thoa nhỏ bé phóng trệch được đơn đao thì người phát ám khí võ công không phải tầm thường.

Hồ Phỉ trong lòng kinh ngạc vội chạy ra nhảy vọt lên nóc nhà.

Chàng thấy góc tây nam có bóng người thấp thoáng trong chớp mắt rồi mất hút.

Hồ Phỉ điềm chân phải xuống nhảy vọt đi.

Dưới ánh đèn lờ mờ, chàng đảo mắt nhìn quanh không thấy bóng người miêng lấm bẫm :

-Coi bóng sau lưng người này thân hình mảnh dẻ tựa hồ một thiếu nữ. Chẳng lẽ trong bọn nữ nhân trên đời này lại có cao thủ đến thế ?

Chàng sợ cha con Phụng Thiên Nam trốn mất không dám chần chờ ở trên nóc nhà liền xoay mình nhảy xuống trở vào đại điện thì thấy cha con Phụng Thiên Nam ôm nhau một chỗ. Mặt lão nước mắt đầm đìa không hiểu lão yêu thương hay lão đau khổ hối hận ?

Hồ Phỉ lòng dạ nhân từ thấy tình cảnh có ý muốn thứ cho cha con lão.

Phụng Thiên Nam buông con ra, quỳ xuống trước mặt Hồ Phỉ nói :

-Cái mạng già của lão phui xin trao vào tay các hạ, chỉ hy vọng các hạ nương tay tha mạng cho thằng con.

Phụng Nhất Minh xông lại cướp lời :

-Không được ! Không được ! Các hạ giết tiểu nhân đi để báo thù cho họ Chung. Xin cứ mổ bụng, tiểu nhân không hối hận.

Trong lúc nhất thời, Hồ Phỉ không biết phát lạng bằng cách nào. Chàng không nỡ giết cả hai người nhưng thấy cha con khóc lóc mà buông tha tất thì phước cho họ quá.

Chàng còn đang ngần ngừ đột nhiên Chung A Tứ tiến lại nhìn Hồ Phỉ nói :

-Hảo hán gia đã cứu mạng cho vợ con tiểu nhân, lại minh oan cho cả nhà. Ỗn đức cao đầy, tiểu nhân tan xương nát thịt cũng khôn bề báo đáp.

Y vừa nói vừa đập đầu lay bình bình.

Hồ Phỉ vội đỡ y dậy.

Chung A Tứ quay lại, nét mặt xám xanh nhìn Phụng Thiên Nam nói :

-Phụng lão gia ! Bữa nay ở trước thần tượng Bắc Đế, lão gia có chịu nói theo lương tâm một câu là Tiểu Tam không ăn vụng thịt ngỗng chẳng ?

Phụng Thiên Nam bị uy thế Hồ Phỉ trấn áp cúi đầu đáp :

-Không có ! Đó là Phụng mỗ làm lỗi.

Chung A Tứ lại nói :

-Phụng lão gia ! Lão gia theo lương tâm nói thực đi. Có phải lão gia xui quan phủ hành hạ tiểu nhân, bức tử nhục nhi chỉ vì muốn chiếm mảnh vườn rau của tiểu nhân.

Phụng Thiên Nam đưa mắt nhìn y thì thấy bộ mặt chất phách của con người quê mùa đang nghiêng rặng nghiêng lợi, mắt đường tóe lửa, thái độ rất khùng khiếp, bất giác cúi đầu xuống không dám trả lời.

Chung A Tứ lại giục :

-Lão gia nói đi. Có đúng thế không ?

Phụng Thiên Nam ngửng đầu lên đáp :

-Đúng thế thật ! Giết người thì phải thưởng mạng. Người giết Phụng mỗ đi.

Bỗng nghe ngoài cửa miếu có tiếng người hô :

-Tên tiểu tặc tự xưng là Bạt Phụng Mao kia ! Người có giỏi thì ra đây đấu với ta ba trăm hiệp ? Người chỉ rụt đầu rụt cổ trong Bắc Đế miếu không dám ra ngoài là hèn hạ lắm.

Mấy câu này thanh âm rất vang dội. Bao nhiêu người trong đại điện đều nghe rõ nhìn nhau kinh ngạc. Thanh âm lại nặng trịch và thô lỗ, đầy vẻ vô lại lưu manh.

Hồ Phỉ sững sốt chạy ra cửa miếu thấy ba người cưỡi ngựa đang chạy về phía tây.

Một người kỵ mã quay đầu lại la :

-Con rùa rụt đầu kia ! Chắc người không dám động thủ cùng lão gia.

Hồ Phỉ tức giận vô cùng. Chàng thấy dưới gốc cây lớn bên cổng miếu cửi cột hai con ngựa, liền nhảy lên lưng một con, giật giây cương thúc vế vào bụng cho ngựa rượt theo.

Ba con ngựa chạy trước men theo bờ sông lao về phái tây.

Hồ Phỉ thấy ba người kỵ mã tư thế rất vụng về, thuật kỵ mã thật kém cỏi. Chàng không hiểu phải chăng họ có ý giả bộ nhưng mấy con ngựa đúng là giống lương câu.

Hồ Phỉ đuổi chừng hơn dặm, thủy chung vẫn không gần hơn được chút nào. Thỉnh thoảng lại nghe ba người lên tiếng thóa mạ chẳng ứ kỵ gì hết. Chàng cho là chúng sợ hãi mình thì chắc có kẻ lợi hại nâng đỡ.

Trong lòng nóng nẩy, chàng cúi xuống lượm mấy viên đá rồi rung tay một cái. Năm sáu viên đá bay ra,.. Bỗng nghe những tiếng " ối chao ", " Trời ơi " vang lên không ngớt. Cả ba hán tử đều bị đánh trúng ngã ngựa.

Hai tên bò lồm còm dưới đất, kêu la âm ỹ. Người thứ ba chân móc vào bàn đạp bị ngựa lôi đi, chớp mắt đã chuyển vào khu bóng liễu âm u.

Hồ Phỉ nhảy xuống ngựa thấy hai tên kia vẫn nắm lưng kêu đau.

Chàng đá một tên quát :

-Người bảo muốn đấu cùng ta ba trăm hiệp sao còn chưa đứng lên ?

Người kia lồm còm đứng dậy đáp :

-Thua bạc chưa trả còn đánh người ư ? Một ngày kia Phụng lão gia sẽ thân hành thu thập người.

Hồ Phỉ sửng sốt hỏi :

-Ai thiếu tiền cờ bạc người hồi nào ?

Một người khác nhảy xổ lại vung quyền đánh Hồ Phỉ. Thoi quyền này tuy nặng mấy cân nhưng chẳng vào chưởng pháp nào hết. Hiên nhiên hấn chưa học võ công.

Hồ Phỉ tùm tùm cười, đưa tay khê gạt cho thoi quyền của hấn trệch đi.

Bình một tiếng. Thoi quyền đánh trúng vào mũi đồng bọn đổ máu tươi dàn dụa.

Người phóng quyền sợ giựt nảy mình không hiểu tại sao thế quyền của mình lại không chuẩn đích. Hấn đứng thộn mặt ra.

Người bị đòn tức giận nói :

-Quân chó đẻ này ! Sao lại đánh lão gia ?

Hấn vung chân đá vào lưng đồng bọn.

Người kia xoay tay lại tấm binh binh.

Thế là hai người đánh nhau kịch liệt không lý gì đến Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ thấy hai người thực tình không hiểu võ công mà dám kêu mình ra thách đấu thì hắc nội vụ có điều ngoắt ngoéo. Hai tay chàng nắm lấy cổ tay hai người lôi về phía sau để phân khai.

Nhưng hai người đỏ mặt tía tai không ngớt tuôn ra những lời thô tục để nhục mạ nhau. Một tên chửi đối phương môn ăn cắp rau cỏ nhà người ta, một tên chửi đối phương chuyên ăn cắp gà ở trấn Phật Sơn.

oOo